

Bever Bart

boven water

Wouter, Kenny, Koen

Boeken van GVMedia zetten
aan tot groei en veranderen.

Colofon

GVMedia 2020
Bever Bart boven water
Wouter ter Reehorst
Koen Romeijn
Illustraties: Kenny Kiekens
Eerste druk april 2020
ISBN: 9789055993543

Redactie: Simone Timmermans
Margot Reesink
Opmaak binnenwerk: dtp-hulp.nl
Omslagontwerp: dtp-hulp.nl

www.beverbart.nl
GVMedia.nl / info@GVMedia.nl
Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

BEVIER BART

BOVEN WATER

Inhoud

De ontmoeting met Napoleon

De Italiaanse picknick

De regenboogparaplu

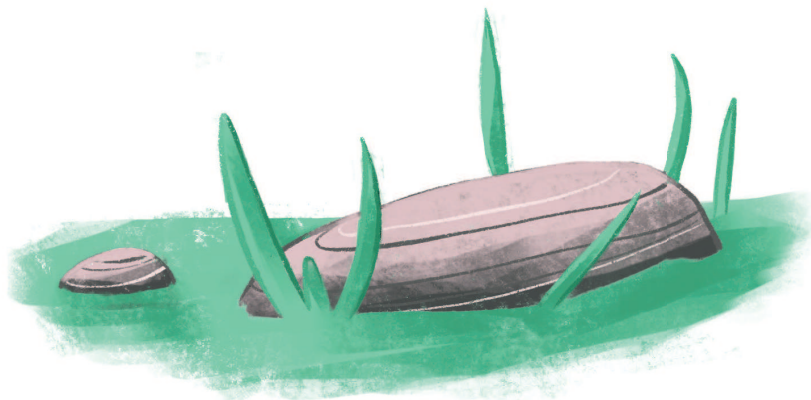
Een ongewone dag aan de rivier

Het snoepje en de smartphone

Vuurwerk in het dorp

Het dak lekt

Als een vis in het water

De ontmoeting met Napoleon

Het water is heerlijk vandaag. Bart ligt lekker te dobberen op zijn rug, net zoals otters dat doen. Bart is natuurlijk een bever en geen otter maar otters nadoen is wel heel grappig. Het is lekker fris buiten. Er staat een klein briesje dat golfjes maakt op het meer. Het liefst zou Bart de hele dag zwemmen, maar hij heeft nog een hoop werk te verzetten voordat het donker wordt. Zo wil hij nog twee hele berken omknagen. Een tijdrovende klus!

Ook wil hij nog even wat repareren aan zijn burcht, dat is de plek waar hij eet en slaapt. Sommige takjes zitten niet helemaal op hun plaats. Een aantal is zelfs gebroken. Het werk van een bever is eigenlijk nooit klaar. Gelukkig is de dag net pas begonnen.

Er is nog tijd zat voordat de zon weer ondergaat. Bart besluit eerst maar eens een stukje te gaan zwemmen. Waarom ook niet? Het is tenslotte niet elke dag zulk mooi weer.

‘Bart!’ roept Noor. ‘Kom snel!’

Bart klautert de oever op en schudt het water uit zijn vacht. ‘Wat is er, Noor?’ roept hij terug.

Bart kijkt omhoog langs de dijk. Daar staat de boom van Noor. De grote eik is niet te missen. Hij ziet haar zitten op een laaghangende tak.

Noor kan met haar lange, pluizige staart heel goed haar evenwicht bewaren. Zelfs op zulke dunne takken. Volgens Noor is dat niets bijzonders voor een eekhoorn, Bart denkt daar anders over. Hij vindt het heel erg knap van haar.

‘Ik durf niet meer naar beneden,’ gilt Noor.

‘Er zit een gek beest onderaan de boom!’

Bart klimt rustig door het gras de dijk op.

Hij maakt zich niet druk. Noor is maar een klein eekhoorntje, en soms is ze een beetje bang. Bart vindt dat helemaal niet erg. Hij schiet haar graag te hulp, ook al is hij zelf ook nog maar klein vergeleken bij sommige andere bevers

bij het meertje. Hij is zelf ook nog niet volwassen, en dus zal hij nog groter worden. Maar Noor ziet dat anders. In haar ogen is Bart een grote, stoere bever. Die aandacht vindt Bart natuurlijk wel leuk. Daarom helpt hij Noor maar wat graag. Zo zat er gisteren een klein, lief spinnetje halverwege de boomstam. De dag ervoor een grappig torretje. Wat zal het vandaag zijn? Een vieze, harige rups? Of misschien loopt er wel een joekel van een rat onderaan de boom. Bart is erg benieuwd. Boven op de dijk krijgt Bart een harde windvlaag in zijn gezicht. Beneden bij het meertje waait het nooit zo hard. Bart kijkt even om zich heen, en geniet. Het uitzicht is hier geweldig. De zon schittert in de rivier. Het lijkt net alsof er allemaal diamanten op het water drijven. Er komt ook een groot schip voorbij. En daarachter, aan de andere kant van de rivier, ziet Bart de huizen van de mensen langs de oever en de oude, vervallen steenfabriek.

‘Bart, waar blijf je nou?’ roept Noor ongeduldig. ‘Sta je weer te dromen?’

‘Ik kom al,’ lacht Bart. Hij loopt naar de boom, en is verbaasd wat hij daar ziet.

Noor had gelijk! Er zit inderdaad een beest onderaan de boom. Maar het is geen rups of spin. Zelfs geen rat. ‘Noor, er ligt hier een hondje te slapen.’

‘Een hondje, zien die er tegenwoordig ook zo uit? Met een ketting?’ vraagt Noor.

‘Hier? Hoe kan dat nou?’

Bart kijkt eens goed. Hij vindt het best een beetje spannend. Honden zijn leuk, maar niet altijd even lief voor bevers en andere dieren. Dat heeft met instinct te maken, zo heeft Pa Bever hem ooit geleerd. Vooral loslopende honden willen nog wel eens blaffen of stiekem in zijn meertje zwemmen. En als je niet goed oplet kan er zomaar eentje achter je aan komen rennen, en je misschien zelfs bijten. Gelukkig is dit maar een klein hondje. Die zijn meestal niet zo gevaarlijk. En hij zit met een riempje aan de boomstam gebonden. ‘Oh jee,’ zegt Bart. ‘Dat is zielig. Hij zit vast, Noor.’

‘Zullen we ‘m wakker maken?’ roept Noor vanuit de boom. ‘Ik wil nu toch wel graag naar beneden.’

‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor,’ zegt Bart. ‘Het hondje ligt heerlijk te slapen. Hij hoort niks en doet niks.’

Bart staat onder de boom en steekt zijn armen uit. ‘Kom maar, Noor. Ik vang je wel op!’

Gelukkig kan Noor goed springen. Ze neemt een aanloop, springt, en landt precies in Barts armen.

‘En nu?’ vraagt ze. ‘Ik wil straks wel graag weer terug in mijn boom. Maar zo durf ik er niet langs.’

Bart zet Noor op de grond en loopt voorzichtig op het hondje af. Het beestje slaapt nog steeds, en ligt zelfs zachtjes te snurken.

‘Hondje?’ zegt Bart. ‘Hondje, wakker worden!’

‘Misschien moet je ‘m even aaïen,’ zegt Noor op veilige afstand.

Bart vindt het een goed idee en begint het hondje voorzichtig over zijn rug te aaïen.

Niets. Hij snurkt ongestoord verder.

Dan aait Bart hem in zijn nek, over zijn kop, en langs zijn oortjes ...

‘Wraf! Woef! Wraf!’ Het hondje is ineens wakker. ‘Wie zit daar aan mijn oren! Blijf daar eens met je tengels van af!’ blaft het beestje.

Bart schrikt en springt achteruit. ‘Oh, het spijt me, meneer de hond. Dat was niet de bedoeling. Ik wilde u alleen maar wakker maken.’

‘Wraf,’ blaft het hondje boos. ‘Nou, dat is je gelukt, gast.’

‘Hoe heet jij?’ vraagt Noor veilig vanachter Barts rug.

‘Ik heet Napoleon,’ zegt de hond. ‘Ik ben een Franse bulldog.’

‘Hoi, Napoleon,’ zegt Bart. Hij heeft nog nooit een bulldog gezien. Laat staan een Franse, met zo’n vreemde naam. ‘Ik ben Bever Bart, en dit lieve eekhoortje hier is Noor. Zij woont in deze boom.’

‘Hoi,’ zegt Napoleon, terwijl hij van Noor naar Bever Bart kijkt. ‘Sorry dat ik jullie liet schrikken. Het is nog vroeg, en ik ben geen ochtendhond.’

‘Het is al goed,’ zegt Noor. ‘Maar waarom lig je recht onder mijn boom te slapen?’

‘Ja, ik zit helaas vast. Sorry daarvoor.’

‘Wat is er dan gebeurd?’ vraagt Bart.

‘Lang verhaal,’ zegt Napoleon. ‘Mijn baasjes gingen op vakantie, zoals ze elk jaar doen. Maar ik mocht dit keer blijkbaar niet mee.’

Bart en Noor kijken elkaar aan. Ze vinden het heel zielig voor Napoleon.

‘Waarom niet?’ vraagt Bart.

Napoleon trekt zijn schouders op. ‘Ik denk dat er geen plek meer in de auto was door alle koffers en tassen. Toen heeft het baasje me vanochtend vroeg hier gebracht

en aan de boom gebonden. Maar ze komen me vast snel weer halen! Dat weet ik zeker!’

‘Ik hoop het voor je,’ zegt Bart. ‘Maar waarom mocht je niet gewoon thuisblijven?’

‘Dat weet ik ook niet,’ zegt Napoleon. Hij kijkt een beetje droevig. ‘Ik snap er eerlijk gezegd niets van. De twee kleine baasjes achterin moesten zelfs huilen toen de auto wegreed.’

‘Weet je wat,’ zegt Bart. ‘Ik zal je losmaken. Dan gaan we samen wat leuks doen!’

Napoleon springt op zijn pootjes en blaft van blijdschap.

‘Zullen we daarna in het meer spelen?’ vraagt Bart.

‘Ik kan niet zwemmen,’ zegt Napoleon zachtjes.

‘Maakt niet uit,’ zegt Bart. ‘Dat leren we je wel. Noor heeft het ook moeten leren.’

Ook Noor vindt het een goed idee. Ze rent alvast de dijk af, op weg naar het water.

‘Bart? Napoleon? Komen jullie ook?’

‘Eh, dat gaat niet, Noor,’ zegt Bart hoofdschuddend. ‘Napoleon zit nog altijd vastgebonden, weet je nog?’

Noor giechelt en rent de dijk weer op. ‘Oh ja, natuurlijk! Hoe gaan we hem losmaken?’

‘Geen probleem,’ zegt Bart stoer. ‘Laat dat maar aan mij over.’

Bart kijkt naar het riempje. De ene kant zit met een metalen schakel aan Napoleons halsband, de andere kant om de boom heen. Het ziet er stevig uit, en zit heel strak.

Maar Bart kan heel goed knagen. Hij is niet voor niets een bever! Bevers zijn de allerbeste knagers.

Zonder erbij na te denken bijt Bart in het riempje. ‘Auw!’

‘Wat is er, Bart?’ roept Noor.

Bart voelt aan zijn tand. ‘Er is een stukje afgebroken.’

Noor en Napoleon schrikken allebei. Bart is ook geschrokken.

‘Ik beet precies op de metalen ketting. Niet zo slim van me,’ legt Bart uit.

‘Maar dat geeft niet. Dat groeit wel weer aan.’

‘Kan dat dan?’ vraagt

Napoleon.

Bart lacht. ‘Bij bevers wel, gelukkig.’

‘Maar, Bart, hoe krijgen we die riem nu los?’ vraagt Noor.

‘Ik heb een idee,’ zegt Bart. ‘Maar ik weet niet of jij dat leuk gaat vinden, Noor.’

Noor kijkt naar Bart. Ze begrijpt wat hij bedoelt. Als ze Napoleon los willen maken dan moet Bart de boom omknagen. Het is de enige manier. ‘Mijn huisje ...oh, jee.’

‘Geen zorgen, Noor,’ zegt Bart. ‘Ik zoek een nieuwe boom voor je. De mooiste, hoogste boom die je ooit gezien hebt!’

Noor moet lachen. ‘Niet te hoog, hoor. Ik moet er ook nog in kunnen klimmen. En weer naar beneden durven.’

Alle drie barsten ze in lachen uit. Dan gaat Bart aan de slag. Hij strekt zijn armen en zet zijn scherpe tanden in de schors van de boom.

‘Bart is de snelste boomknager die ik ken,’ zegt Noor trots. ‘Maar zo’n dikke boom gaat wel even duren, denk ik.’

Ze graaft een voorraadjie beukennootjes en eikels uit de grond en legt deze bij Napoleon neer. ‘Hier, voor als je trek krijgt.’

‘Dank je wel!’ zegt Napoleon, en hij neemt een flinke hap van de nootjes. ‘Jullie zijn heel aardig voor me.’

Ondertussen knaagt Bart verder. Er is al een deel uit de boomstam verdwenen, maar hij is nog lang niet klaar.

Napoleon vraagt zich af of bevers niet moe worden van het knagen en of Bart misschien even pauze wil nemen. ‘Gaat het nog, Bart?’

Bart steekt zijn duim omhoog terwijl hij doorknaagt. Dan stopt hij ineens en doet een stap achteruit. Napoleon wil opstaan, en aan de kant gaan. Dat is lastig met zo’n kort riempje, maar Bart gebaart dat dat niet nodig is. Napoleon kan rustig blijven zitten. Bart weet precies naar welke kant de boom om gaat vallen. Precies de andere kant op. Hij zou geen echte bever zijn als hij dat niet wist. Bomen knagen is zijn specialiteit.

Met een harde klap valt de boom op de dijk.

‘Ziezo,’ zegt Bart. ‘Je bent weer vrij.’

Verrast en blij springt Napoleon op.

Het uiteinde van het riempje ligt los op de grond. Het is Bart

gelukt! En een stuk sneller dan Napoleon had gedacht.

Nu kunnen ze lekker gaan spelen!

Bart en Noor rennen zo snel ze kunnen de heuvel

af naar het meer en duiken in het frisse water. 'Kom op, Napoleon! Waar blijf je nou?' roepen ze al zwemmend en spelend. 'Het water langs de kant is niet diep. Daar kan je zelfs in staan.'

Napoleon rent ook de dijk af. Maar bij de waterkant stopt hij. Met trillende pootjes loopt hij zenuwachtig heen en weer door het vochtige zand.

'Wat is er?' roept Noor.

'Ik...ik... ben eigenlijk een beetje bang.'

'Voor water?' vraagt Bart verbaasd.

'Ik kan niet zwemmen, weet je nog' zegt Napoleon. 'Zo meteen krijg ik allemaal water in mijn mond en ogen. Of zink ik misschien wel naar de bodem.'

Bart kijkt eens goed naar Napoleon. Die heeft inderdaad hele korte pootjes, en zijn staart is ook lang niet zo dik en stevig als de staart van een bever. Daarmee is zwemmen waarschijnlijk best lastig. 'Ik weet het goed gemaakt,' zegt Bart. 'Wacht maar eens even.'

Bart zwemt razendsnel naar de andere kant van het meer, waar zijn burcht is.

Nieuwsgierig wachten Noor en Napoleon af wat hij van plan is.

Even later komt Bart terugzwemmen. In de verte zien ze hem al aankomen. Hij heeft iets bij zich. Iets groots, en het drijft op het water. Bart duwt het met zijn snuit vooruit terwijl hij met zijn achterpootjes en staart grote slagen maakt in het water.

'Hé,' roept Napoleon verrast. 'Is dat wat ik denk dat het is?'

'Jazeker!' roept Bart terug. 'Dat is een vlot. Zelf geknaagd en gebouwd van boomstammen!'

Niet veel later is het een dolle boel op het meertje. Napoleon en Noor zitten naast elkaar op het vlot, waar ze zich goed moeten vasthouden. Bart duwt het vlot door het water. En hoe! Het lijkt wel een speedboot! Ze hebben alle drie de grootste lol en spelen nog de hele ochtend door, totdat het tijd is om een nieuwe boom te gaan zoeken voor Noor. Want die is heel kieskeurig en weet precies in wat voor boom ze wil wonen.

En dan zijn er ook nog die twee berken die Bart moet omknagen en een burcht waarin hij takjes moet vervangen. Het werk is nooit af, denkt Bart met een glimlach.

De Italiaanse picknick

‘Er komt iets aan!’ roept Noor naar beneden. ‘Het zijn mensen met grote dozen en nog iets anders, iets wat ik niet ken,’ voegt ze eraan toe.

Napoleon kijkt van Noor naar Bart. ‘Wat krijgen we nou dan?’ vraagt hij.

Bart haalt zijn schouders op. ‘Wat zie je nog meer, Noor?’ roept Bart naar Noor die een tak hoger in haar boom is geklommen.

Noor houdt een hand boven haar ogen en tuurt in de verte. ‘Ze komen hierheen, naar de zomerdijk,’ zegt ze. ‘Het lijkt wel of ze eten bij zich hebben, ik zie manden met stokbrood.’

Bij Napoleon verschijnt een grijns op zijn gezicht. ‘Eten?’ lacht hij, ‘dat is niet verkeerd. Het is twee uur geleden dat we hebben ontbeten.’ Hij klopt met een poot op zijn buik. ‘Ik heb alweer trek, jullie ook?’

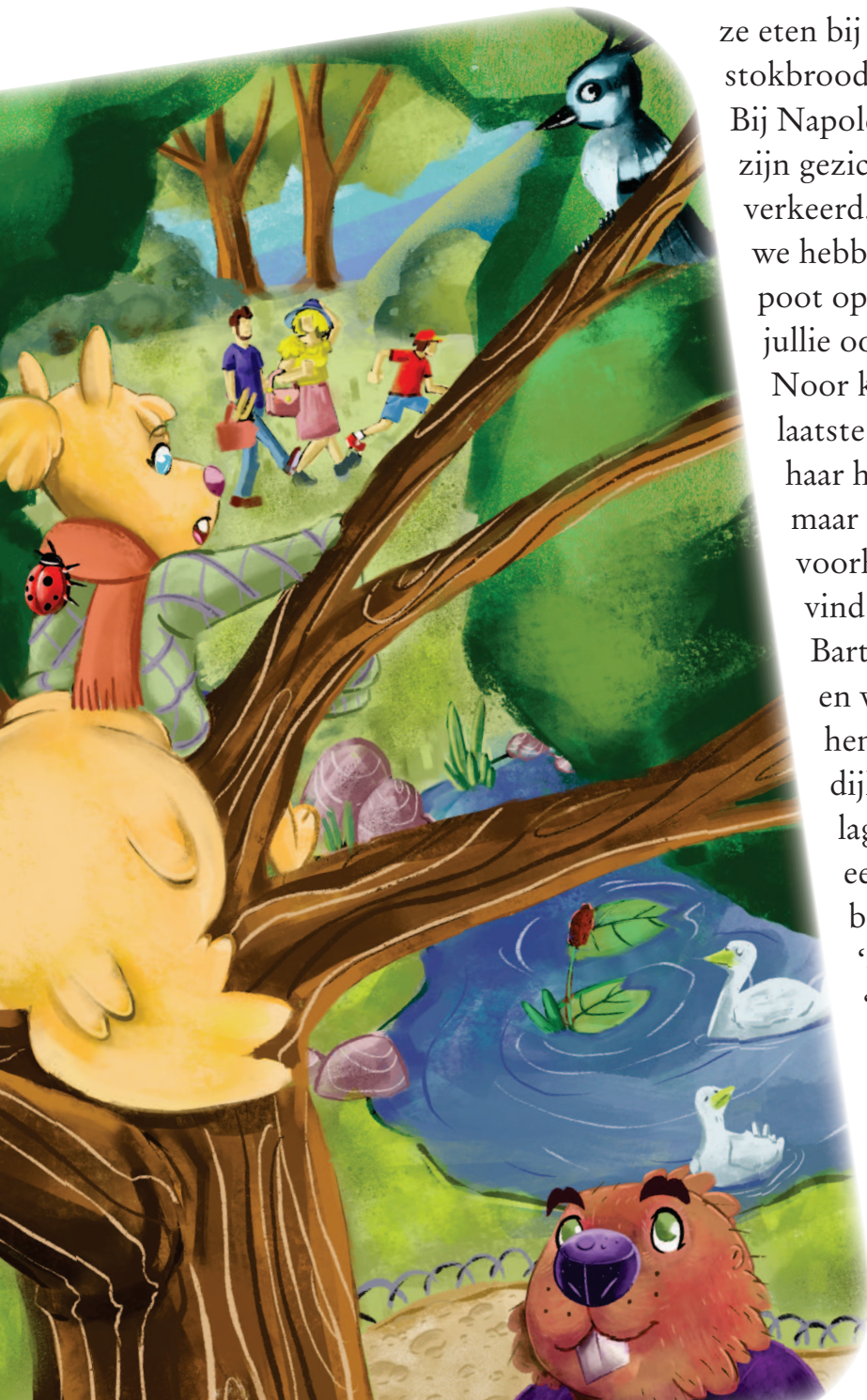
Noor klimt omlaag en springt het laatste stukje op de grond. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, en ik vind het maar niets.’ Met een frons op haar voorhoofd kijkt ze naar Bart. ‘Wat vind jij ervan?’

Bart zegt niets. Hij klimt de dijk op en wenkt dat Noor en Napoleon hem moeten volgen. Bovenaan de dijk verstoppen ze zich tussen de lage struiken. Vandaar hebben ze een goed zicht op het grasveld boven op de zomerdijk.

‘Stil, jongens,’ fluistert Bart.

‘Alleen kijken, niets zeggen en niet bewegen.’ Bart buigt een tak opzij, zodat ze ongezien alles in de gaten kunnen houden.

‘Ze komen eraan,’ fluistert Noor in Barts oor.

Dan hoort Bart ook de stemmen en het gelach van mensen.

Het is een hele groep mensen. Allemaal dragen ze iets en sommigen dragen met z'n tweeën grote platte voorwerpen.

'Tafels, Noor,' fluistert Napoleon. 'Die dingen, dat zijn tafels. Die herken ik van mijn tijd bij de mensen.'

Napoleon krijgt gelijk. De poten van de tafels worden uitgekapt. Daarna worden de tafels naast elkaar gezet om er zo een lange rij van te maken.

'En stoelen,' zegt Napoleon wanneer er klapstoelen langs de tafels worden gezet.

'Ja, die herken ik,' fluistert Noor terug. 'Wat gaan ze hier doen, Bart?'

Bart zegt niets, maar hij heeft wel het gevoel dat de mensen hier niet snel weggaan. Je gaat niet zomaar allerlei tafels en stoelen naar het grasveld op de zomerdijk sjouwen. Bart ziet dat de mensen kleden over de tafels leggen. Dan gaan er kisten open en zetten twee meisjes borden en glazen op de tafels. Een vrouw legt messen, vorken en lepels bij de borden neer. Bart probeert het aantal borden te tellen. Hij komt tot achtendertig, maar het zijn er meer. Door een laaghangende tak kan hij niet zien hoeveel er op de laatste tafel staan.

'Het wordt druk, jongens,' fluistert hij wanneer hij zich omdraait naar Noor en Napoleon. 'Er komen een heleboel mensen straks. Die gaan hier eten,' zegt hij en gaat weer op zijn buik liggen.

Op de tafels worden vazen met bloemen geplaatst. Bart ziet ook dat iemand een stoel versiert met slingers in allerlei felle kleuren. Twee jongens dragen de stoel naar het midden van de rij met tafels.

De mensen gaan bij elkaar staan en Bart ziet dat ze lachen. Er gaat een kist open en de mensen eten en drinken wat. Hun werk zit erop, lijkt het. 'De gasten moeten nog komen,' zegt Bart zacht. 'Die mensen daar hebben alles voorbereid.'

'Hoe weet jij dat?' vraagt Noor.

'Er staan veel meer borden op de tafels dan er mensen zijn,' zegt Bart zacht. 'Er moeten dus nog meer mensen komen. Mensen eten van borden, toch, Napoleon?'

Napoleon knikt. 'Meestal wel,' zegt hij.

De zon kruipt steeds hoger en het wordt warm. Napoleon krabt met zijn voorpoot in de aarde. 'Zoek je iets te eten?' vraagt Noor zachtjes.

'Nee, ik verveel me. Maar lust ook wel wat,' glimlacht Napoleon en hij wijst naar de

tafels. Dan horen ze toeteren.

Bart komt iets omhoog en strekt zijn nek zo ver mogelijk naar voren. 'Een autobus,' zegt hij. 'Moet je kijken!'

Over het smalle pad op de dijk komt een gele autobus aangereden. Opnieuw toetert de bus en er hangen mensen uit de ramen. Je kunt ze horen lachen. De bus stopt bij het hek van de tuin van Buurman Gijs.

Er stappen mensen uit. Een heleboel. Ook kinderen, ziet Bart. De groep loopt kwetterend als een groep spreeuwen naar de tafels. Dan ziet hij een oude man uit de bus stappen. Hij loopt achter een rollator en wordt door twee mensen naar de versierde stoel gebracht. De oude man schuift een slinger opzij en gaat voorzichtig zitten. Hij glimlacht naar de mensen om hem heen.

De mensen die de tafels en stoelen hadden klaargezet, stropen hun mouwen op. Ze pakken dienbladen vol drankjes en brengen die naar de gasten aan de tafels.

'Kijk nou toch,' bromt Napoleon als er kleine hapjes voor de gasten worden neergezet. 'Ze gaan eten. Zij wel.' Napoleon kijkt naar Noor en naar Bart. 'Ik wil ook eten,' zegt hij.

Napoleon komt overeind, maar Bart trekt hem weer omlaag. 'Dat kun je niet maken, Napoleon, dat is eten voor die mensen.'

Ineens horen ze iets achter zich in het struikgewas. Een hese stem fluistert: 'Wat kan Napoleon niet maken, Bart?'

Alle drie draaien ze zich om naar Loetje, de grote bruine rat die met zijn bende op de vuilstort van Dreumel woont. Bart moet even slikken. Loetje is geen vriend, maar je komt hem overal tegen, dus is het slim om aardig tegen hem te zijn. Loetje is groot en sterk en kan gemeen vechten.

'We zitten naar die mensen te kijken. Ze gaan eten.' Bart wijst naar de tafels.

Loetje knijpt zijn kleine zwarte glinsterogen samen en begint te lachen. 'Ik heb ook trek, Napoleon,' zegt hij. 'Ze hebben daar genoeg voor ons allemaal!' En hij begint harder te lachen. 'Heb jij geen trek, Noor?' vraagt Loetje als hij zich weer omdraait. Noor mompelt iets en kijkt naar Bart.

'Wat ben je van plan, Loetje?' vraagt Bart.

Loetje buigt zich naar voren. 'Ik ga me voorstellen aan die mensen, Bart.' Met zijn voorpoten strijkt hij zijn haren glad. Hij fluit op zijn vingers en voordat Bart, Noor en Napoleon het in de gaten hebben, komen vijf andere ratten de zomerdijk op gerend. De ratten verzamelen zich rondom Loetje. 'Mannen,' zegt Loetje met een grijns. 'Het is etenstijd. Wie trek heeft, volgt mij!'

Tot zijn afgrijzen ziet Bart de ratten naar de tafels sluipen en ook Napoleon rent met ze mee.

‘Die heeft echt trek,’ zegt Noor verbijsterd.

Bart hoort niet wat Noor zegt, want bij de tafels klinkt gegil. Mensen springen op van hun stoel en grijpen kinderen bij de hand. Ze schreeuwen naar elkaar en naar de rattenbende van Loetje.

Bart ziet dat iemand nog snel een slok wijn neemt en iets in zijn mond stopt. Het geschreeuw en gegil is oorverdovend en de gasten van de oude man proberen allemaal als eerste bij de bus te komen. Ze duwen elkaar opzij, zo bang zijn ze. Bij de deur van de bus is het dringen geblazen. Iedereen wil erin. Iedereen wil bij de ratten van Loetje vandaan. En bij Napoleon, die rent luid blaffend met de rattenbende mee. Loetje zelf loopt over de tafels en mikt telkens iets te eten in zijn mond. Twee andere ratten uit zijn bende rennen helemaal tot aan de bus achter de gasten aan om zeker te zijn dat ze niet terugkomen naar de tafels vol eten.

Bart ziet dat Loetje tegenover de oude man op de tafelrand gaat zitten.

‘Dat mag niet,’ zegt Bart. Hij weet niet waarom, maar hij voelt dat Loetje de oude man met rust moet laten. Bart rent over de zomerdijk en neemt naast de oude man plaats op een stoel. ‘Wegwezen, Loetje,’ roept Bart. ‘Laat deze meneer met rust!’ Loetje kijkt vals naar Bart en die aarzelt niet om zijn grote knaagtanden te laten zien. De tanden van de bever glinsteren gevaarlijk in de zon en Loetje staat langzaam op. Hij weet dat Barts tanden vlijmscherp zijn. ‘Rustig maar, Bart,’ zegt Loetje zacht. ‘Er is genoeg voor iedereen, ook voor deze meneer.’ Hij wandelt naar

een andere tafel en begint smakelijk op een broodje met vleeswaren te kauwen.

De oude man leunt achterover in zijn stoel.

‘Wie ben jij, jongen?’ vraagt hij aan Bart. ‘Ben jij ook familie van me?’

Bart schudt zijn hoofd. ‘Nee, meneer, wij wonen

hier,' zegt Bart en hij wenkt naar Noor en Napoleon. Die komen dichterbij. Noor springt op tafel en gaat naast het bord van de oude man zitten. Napoleon klimt op de andere stoel naast de oude man.

'Alle drie? Wat leuk,' glimlacht de oude man. 'En die?' Hij wijst naar Loetje en zijn bende op de andere tafels. 'Die ook?'

Bart knikt. 'Ja, die wonen aan de andere kant van het dorp. Maar ze komen hier ook vaak,' voegt hij eraan toe.

'Eten jullie gezellig mee?' vraagt de oude man en hij snijdt voor zichzelf een stukje pizza af.

'Graag, meneer,' zegt Napoleon met een grijns en hij trekt het bord dat voor hem op tafel staat naar zich toe. Hij begint smakelijk te kauwen op stukjes vlees die aan een stokje zijn geregen.

Noor kijkt naar Bart. Die glimlacht en dan pakt Noor een stukje brood uit een mand. Ze breekt een stukje af en kauwt erop. 'Lekker,' zegt ze en pakt nog een stukje brood.

'Eet jij niet mee?' vraagt de oude man met volle mond aan Bart. De man wijst naar het eten op tafel. 'Pak maar wat je lekker vindt,' zegt hij. De oude man kijkt verbaasd om zich heen. 'Iedereen is al weg? Zonde hoor. Er is genoeg.' Dan zucht hij kort. 'Maar gelukkig zijn jullie er nog. Gezellig!'

'Ik heet Bart, hoe heet u?' vraagt Bart terwijl hij een stuk wortel en een olijf pakt.

'Ik ben Guido,' zegt de oude man. 'Ik ben vandaag jarig. Daarom zijn we hier. Nou ja, daarom ben ik hier.' Hij kijkt nog eens goed om zich heen naar de lege stoelen bij de tafels. 'Ja,' zegt hij dan. 'Daarom ben ik hier.'

Peinzend kijkt Bart naar Guido. Een oude man op de zomerdijk en tafels vol eten.

Verder is er helemaal niemand. Op een paar ratten, een hond, een eekhoorn en een bever na. Het voelt niet goed dat hij hier zo alleen is. Bart kijkt opzij en ziet een grote tas staan. 'Is die van u?' vraagt hij.

Guido buigt zich voorzichtig opzij en kijkt naar de tas. 'Die is niet van mij, maar zullen we eens kijken wat erin zit?'

Voordat Guido is uitgesproken sleept Napoleon de tas tot naast Guido's stoel. Die zet de tas voor zich op tafel en geeft er een zet tegenaan. De tas valt om en er rollen cadeautjes uit.

‘Ha, cadeautjes,’ lacht Guido en hij neemt een slok wijn. ‘Maak ze maar open, Bart,’ zegt Guido. ‘Ik ben benieuwd wat voor verjaardagscadeautjes het zijn.’

Noor staat op. ‘Zal ik helpen?’ vraagt ze. Met een gebaar van zijn poot geeft Bart aan dat ze haar gang kan gaan. Hij pakt nog iets te eten uit een schaal met walnoten en salade.

Napoleon gaat met zijn voorpoten op de tafel staan en volgt aandachtig hoe Noor bij het eerste cadeau de verpakking opent. Dat doet ze heel voorzichtig. Napoleon gromt: ‘Dat kan sneller, Noor.’

De oude man lacht en aait Napoleon over zijn kop. ‘Laat Noor nou maar,’ zegt hij. ‘Mogen we erbij komen zitten?’ vraagt Loetje vanaf de andere tafel. ‘Wij zijn ook best nieuwsgierig,’ voegt hij eraan toe.

De oude man wenkt. ‘Kom er maar bij,’ zegt hij.

Bart hoort deze uitnodiging van Guido, maar hij kent Loetje en zijn bende langer dan vandaag. Daarom tilt Bart zijn bovenlip iets op en laat zijn knaagtanden nog een keer goed zien.

Loetje knikt dat hij de boodschap heeft begrepen: de ratten moeten zich netjes gedragen, anders wordt Bart boos.

Iedereen zit in een halve kring op tafel. Dicht bij Guido en de cadeautjes die voor hem zijn uitgepakt en neergezet. Voorzichtig pakt Guido een koptelefoon met daaraan een kabel en een vierkant kastje. Het kastje heeft kleine knopjes. Guido tikt op zijn borstzak en haalt er een leesbril uit. ‘Eens kijken wat er bij die knopjes staat,’ zegt hij en mompelt een paar Engelse woorden. ‘PLAY,’ roept Guido en hij drukt op de knop. Uit de koptelefoon klinkt muziek. ‘Boem, boem, tjak ... boem, boem tjak ...’

Bart kijkt naar Guido en hij steekt zijn hand uit. Guido lacht en zet bij Bart de koptelefoon op. Dan kan Bart de muziek goed horen en hij glimlacht van oor tot oor. Met zijn grote staart tikt hij mee met het ritme van de drum. ‘Woohoooo,’ roept Bart. ‘Dit is geweldig!’

Napoleon stoot Bart aan. ‘Je hoeft niet zo te schreeuwen, we staan naast je,’ zegt hij. Bart kijkt hem niet-begrijpend aan. ‘Wat zeg je?’ schreeuwt hij naar Napoleon.

Die trekt de koptelefoon van Barts hoofd. ‘Je hoeft niet te schreeuwen,’ lacht hij.

Bart kijkt verschrikt naar Guido, maar die moet ook lachen. ‘Dat cadeau is voor jou, Bart. Je zult er meer plezier aan beleven dan ik. Geniet ervan!’ zegt Guido en hij pakt twee andere cadeaus.

‘Die is voor jou, meisje,’ zegt hij glimlachend tegen Noor en geeft haar een zilverkleurig medaillon. Noor opent het medaillon en ziet een foto met twee mensen erop. ‘Ja,’ zegt Guido. ‘Die renden daarnet weg. Haal hun foto eruit en doe

er eentje van Bart en Napoleon in, dat zijn jouw vrienden. Dan heb je ze altijd bij je.' Guido zucht zacht en kijkt naar Noor. 'Ja, Noor, zo gaat dat soms. Als je oud bent, krijg je minder vaak bezoek. Iedereen om je heen heeft het druk.'

Noor knikt naar Guido en klopt zachtjes op de hand van de oude man. 'Dank u wel, meneer,' fluistert ze en pakt voorzichtig het medaillon op. Bart en Napoleon zien dat ze het prachtig vindt, haar oogjes glimmen.

'Deze is voor jou,' zegt Guido en hij geeft Napoleon een mand met allemaal kleine worstjes. 'Dit zijn Italiaanse worsten, ik weet zeker dat je die lekker vindt,' lacht Guido.

Napoleon snuffelt aan de worsten en blaft enthousiast. 'Zo, dat is lekker, dank je, Guido,' zegt hij en likt de hand van de oude man.

'Voor jullie heb ik ook wat,' zegt Guido en hij wenkt Loetje en zijn bende dichterbij.

'Kom maar,' zegt de oude man. 'Dit is voor jullie.' Hij keert een doos vol bonbons om.

'Ik hou niet van chocolade,' zegt Guido lachend tegen Bart wanneer hij ziet dat Loetje en zijn bende alles snel in hun zakken stoppen.

'Nou, wij wel,' lacht een van de ratten en hij neemt een hap van een bonbon.

'Ook Italiaans?' vraagt Loetje met volle mond.

'Nee,' zegt Guido. Hij tuurt door zijn leesbril naar de doos. 'Belgisch,' mompelt hij dan.

'Ook goed hoor,' lacht Loetje. 'Prima eigenlijk.' Loetje kijkt om zich heen. 'Best wel gezellig zo, hè?'

Bart moet glimlachen. Het is inderdaad gezellig met Guido. En zo te zien heeft de oude man het zelf ook naar zijn zin. Een van de ratten schuift een fles rode wijn naar Guido en die schenkt zijn glas nog eens vol.

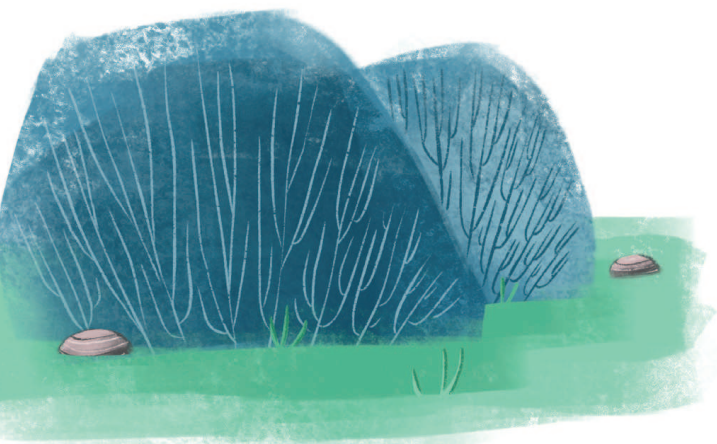
'Wat moet dat allemaal hier?'

Iedereen schrikt en kijkt naar Buurman Gijs die, samen met zijn gekke labrador, aan komt gelopen. 'Wat is hier aan de hand?' vraag Buurman Gijs opnieuw. Hij wijst

naar Loetje. 'Wat doe jij hier? Wegwezen, Loetje, jij woont hier niet.'

Dan heeft Buurman Gijs de oude man in de gaten. Die knikt vriendelijk naar Buurman Gijs. 'Wilt u ook een glas, meneer?' vraagt Guido, terwijl hij de fles rode wijn omhooghoudt.

Terwijl Buurman Gijs aan tafel plaatsneemt, sluipen Loetje en zijn bende voorzichtig

weg. De gekke labrador loopt een stukje met ze mee.

‘Ik ben jarig,’ zegt Guido en hij wijst naar Bart, Noor en Napoleon. ‘Zij zijn mijn gasten. Mijn familie is weggevlucht toen ze Loetje en zijn bende zagen.’

Buurman Gijs heft zijn glas om te proosten. ‘Gefeliciteerd,’ zegt hij. ‘Maar mag ik voorstellen dat u zo met mij meegaat? Voordat iedereen ongerust wordt waar u blijft?’

Guido knikt. ‘Laten we dat maar doen,’ zegt hij zacht. ‘Als ik mijn glas leeg heb, ga ik graag met u mee.’

Gezellig kletsend drinken de mannen hun glas leeg en Buurman Gijs helpt de oude man met opstaan.

‘Dag Noor, Napoleon en Bart,’ zegt Guido. ‘Het was heel leuk om jullie te ontmoeten. Geniet van de cadeaus. Dan geniet ik ook.’

Buurman Gijs loopt samen met Guido en de gekke labrador naar zijn huis aan de dijk. Ze praten zachtjes. Dan draait Buurman Gijs zich nog even om.

‘Goed gedaan, jongens,’ roept Buurman Gijs en hij steekt een duim omhoog. ‘Net zoals laatst met die smartphone. Dat is allemaal in orde gekomen.’

Bart en Napoleon springen op de tafel.

Samen met Noor volgen ze met hun ogen Guido, die achter zijn rollator met Buurman Gijs over de dijk loopt.

‘Wat een lieve man,’ zegt Noor. Ze streelt het medaillon.

‘Wat een mooie cadeaus,’ zegt Bart en hij tikt met zijn vinger op het knopje PLAY.

‘Nee, niet nu,’ roepen Noor en Napoleon tegelijk als Bart de koptelefoon wil opzetten. ‘Doe dat straks thuis maar.’

Bart moet lachen en drukt op het knopje STOP.

‘Wat gaan we nu doen?’ vraagt Napoleon. Bart kijkt om zich heen naar de tafels en de lege stoelen. ‘We gaan naar huis,’ lacht hij. ‘Ik ben toe aan een middagdutje. Dit was wel genoeg avontuur voor vandaag.’

De regenboogparaplu

Er staat een harde wind uit het zuiden. Op het meer staan golven met schuimkoppen. Bij de aanlegsteiger met de twee roeiboten slaan de golven stuk op de oever en kolkt het water alle kanten op. De roeiboten dansen op de golven. De twee zwanen die daar wonen zijn naar de andere kant van het meer gezwommen. Het is voor hen te gevaarlijk geworden bij de steiger.

Bever Bart kijkt van een afstandje naar het water en is blij dat hij daar niet hoeft te zwemmen om naar zijn zomerburcht te gaan. Die zomerburcht ligt aan de oostkant tegen de oever van het meer, zodat hij 's avonds lekker van de zon kan genieten.

